

Gemeente van onze Heer: zoekers en bezoekers!

Vandaag is geen eenrichtingsverkeer - maar een overdenking, een aanzet voor vervolggelukkig- zodat u hierna de gelegenheid krijgt om met elkaar in gesprek te gaan. (Kerk van deze tijd) Hierover straks meer, na het lied.

Maar ik wil eerst kijken wat de twee ontmoetingen waarover we vanochtend lazen, ons aan inspiratie en inzicht kunnen geven voor een goed gesprek. Eigenlijk voor alle gesprekken, ontmoetingen in ons dagelijks leven.

Als eerste die ontmoeting tussen Jozua- een leider van het Joodse volk- en een vreemdeling. Wie is er eigenlijk de vreemdeling in het verhaal? Want Jozua is namelijk een nieuwkomer in het land Israel. (Nieuwkomers brengen nieuws!)

De vraag stellen, maakt dat je je bewust wordt van het denken in categorieën. Onbewust maken wij, zonder dat we het merken, indelingen, inschattingen, plaatsen mensen in hokjes. Dat doet Jozua ook:

Hij maakt een snelle inschatting en vraagt de ander: Van wie ben je er een, van ons of van hulle?

Ben je Nederlands, heb je werk, van welke kerk ben je? Ben je jong, oud, gelovig?

Maar dan komt het totaal onverwachte, interessante: de ander zegt: Ik denk niet in hokjes, in wij of zij. Ik hoor bij geen, zegt hij. Ik hoor bij God.

Misschien ben ik wel man, werkeloos, gekleurd, twijfelend gelovig. Maar ik ben allereerst mens. Kind van God- net als jij- Gelijk!

Meteen realiseert Jozua zich: dit is een heilige ontmoeting, hier gebeurt iets bijzonders! In plaats van te vragen en te oordelen- zijn de rollen nu omgedraaid: Hij valt op zijn knieën en buigt, vraagt de ander: ik ben uw dienaar, wat beveelt u mij?

Laten we de hoofdpunten uit deze ontmoeting even vast houden.

1. bij nieuwe ontmoetingen denken we onbewust in categorieën, of bij lastige gesprekken in tegenstellingen. Wij-zij
2. Godsontmoetingen onttrekken zich hieraan.
3. Als je je daaraan onttrekt, weet uit te stijgen boven oordelen, aannames- de ander eerst als mens, waardevol ziet, besef je je: dit is heilige grond.
4. Je houding draait om, in plaats van op jezelf gericht, richt je je op de ander, word je dienstbaar aan de ander, benadert die met respect.

Dan door naar de tweede ontmoeting- die tussen Jezus en een vrouw uit een ander volk. Weer zien we een heel scala aan tegenstellingen: man-vrouw, etnisch, religieus.

Het is bijna onwaarschijnlijk dat deze ontmoeting plaats vindt en ze met elkaar praten-als een pvv-er met een moslima in burka. Waar ontmoeten zij elkaar, vinden ze gemeenschappelijke grond?

Iets interessants wat ze bespreken is: op welke plekken vereert je God, moet je daarvoor naar heilige plekken, tempels, kerken?

Kerk is niet een gebouw, maar waar mensen samenkomen in zijn naam, ontmoeting en delen in geloof-hoop-liefde.

Dan is de vraag aan ons: kunnen wij met ons leven, met wat wij doen- heilige ontmoetingen creëren, delen (van dat goede leven, geloof-hoop-en liefde.) Het niet voor onszelf houden- maar er vrijmoedig in delen?
(twijfel, vragen)

En dan vallen de verschillen weg, die tussen ons geloof, of kerk of generatie staan.

Niet te oordelen, of in wij-zij te schieten- of het er maar niet over te hebben..

Daarvoor zijn bronnen, ontmoetingsplaatsen onontbeerlijk: Waar kan dat in onze samenleving, in ons leven?

Welke plekken zijn dat in onze samenleving?

De supermarkt, een bankje op het plein, park, of in de trein, het buurthuis?

Misschien kan het overal, maar je moet er wel opmerkzaam voor worden: waar zijn er dat soort kansen in mijn dagelijkse wandeling, mijn werk, leven?

En niet alleen voor vreemden, maar ook juist met mensen in onze eigen familie- omgeving; er wordt maar weinig over de echt belangrijke dingen praat.

Soms raak je van elkaar vandaan, of blijf je weg uit dat soort gesprekken om discussie te voorkomen. Waar vind je elkaar dan?

Iets soortgelijks zie je in het gesprek tussen Jezus en de Samaritaanse vrouw, ze moeten van ver komen, vragenderwijs dichterbij elkaar komen- om uit te vinden waar ze elkaar treffen, als het ware.

voorzichtig- proberen- kleine beginnetjes- kwetsbaar opstellen, met de billen bloot.
Met geduld.

In de afgelopen weken zijn we in deze kerk daarover gaan nadenken: Hoe kunnen we in onze gemeenschap, in ons leven het gesprek hierover stimuleren?

Nodigen we mensen uit, om hen hierover aan het woord te laten? We willen het u als kerk niet voorschrijven. We willen liever prikkelen, stimuleren en u handvaten geven voor een goed gesprek.

Een zaadje planten, en kijken hoe dat tot bloei komt, vervolg krijgt.

Dat we met geduld naar onszelf, naar de ander, naar God kijken. Het goddelijke in de ander blijven zien-

Moge we zo met elkaar in gesprek raken, in gesprek blijven, en zo vindplaatsen van geloof-hoop en liefde worden voor elkaar.

Amen

Vervolg: de gemeente gaat met elkaar in gesprek

U heeft vragen uitgedeeld gekregen:

Wat vindt u mooi aan deze kerk(gemeenschap), wat raakt u?

Wat inspireert u? Wat draagt u als het moeilijk is?

Hoe wordt dat zichtbaar in uw leven?

Zie dat als een handreiking. U kunt ook over het thema geduld spreken-wat voorop de liturgie staat. Of over de aanzet van zojuist.

Kijk eens om u heen, met wie u zou willen beginnen. Er zijn bezoekers, kinderen, nieuwkomers voor wie het wat lastiger is- voor hen is het fijn als er mensen naar hen toe komen en hen een handje helpen.

U krijgt 5-10 minuten te gelegenheid, mocht het naar meer smaken- dan kunt u het gesprek vervolgen bij de koffie!